

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

ט' שהתפלין נברכות בשערן
ט' טמאה ואינו צריך לומר על
יב' בתיוס אחד את ר' יהושע
ה' בפיך מדבר המותר בפיך
נני בני שנותחיבו הרוגה
הרונו מלך אלא מעתה יאכלו
גאנ' אין עושים הלמי בשבת
שרה מצריך פסחים, איגנו
ויבורין ג' פסחים, ויבורין
כך, און בבן עשרה
וירחן ויבורין כל השאות.
מלחי. ושם. ומלחי
רו' יומי מינר לתוך אוחץ
מס או יין להדרה, הגאות
מיימוניות.

ו' ליה אנקנניה אול
ו' שיאין כותבין הפלין
הוה תורה ה' בפיך מן דן
מויאב מנגד את המבויא
אאן ערליך זונם דנין ערליך
שה ערלה אונם דנין ערליך
שאינה תמה אל מא
נינה לסוף עיליה שמואל
ה שיכרא ולא אחוי לייה
כצערן לא לוקומה לייה ב
בבאו ערליך ונאמר להן
שה פרי דברי ר' אישיה ר' לא
ימול את בשער ערליך
אל גודת השם נאסרה

גביה עור בחמה טהורה
ובגידן והלכה למשה מס' 8
שתמאה ולא על גביה עור ור' שאליה ש
פרות בגידן זו שאליה ש
דכתייב למען תהיה תוחה
אם שוליך משל מה"ד
אם מהן משוכב הוי אומר וזה
תורת יאכלו א"ל קאלאום: נ

וְהוּא בַּרְיָר לְהוּ דָכֶל מִן דְשִׁתִּי מֵהַ
בּוֹתָה וְדַעַת אֲלָמָתָה הָא דְעַבְרָה וְכַיּוֹן
בְשִׁמְוֹלָה הַשׁ לְאַלְילָוָשׁ דְתָהָה אֲדָרָה
מִרְהָוָה לְזַבְדוֹרָוּ וְאֶל טֻבָה שָׁאָמָרוּ

בכונפו' לרבות את עור הוא היינו דאיתן אוי אמרת לאו עור לרבייה אמר ליה לאו עור הווא ואיצט פירצ'י פירצ'י מאים קרבינא מרוב נחמן הפלין על גבי עור עאליהו ויאמר מאילימא אי דאיתן לירחוןן דאיתן ליה עור וערו' מצילין באחד אליהו ויאמר אי פפסקא זהומה מניה אוגודא דנחר מלכא לעכורי אל' שמואל ממערבה וחישב במשם אפיה קמיה זיל אל אשכחיה לרב אל' אל' דכתיב ⁷ למען אדורם שנאמר ³ ויר' שבאותו מקום נאמנו פרי אף כאן דבר שעימא איזנו דכתיב ⁷ ערליך רלה קרנא באדרטוק וכסא דהרסנא ואשלייט רב ואמר מאן שבאותו מקום נאמנו פרי אף כאן דבר שני אמור וערליך וכבר איש' בר' מורה הילדיין

תְּרִיכָה תְּפִילָה